

Ένας «Βουσσινόκηπος» που τους χωρά όλους

28 Δεκεμβρίου 2016

Συντάκτρια: Μάνια Ζούση

Για καλό σκοπό η αποψινή χριστουγεννιάτικη συναυλία στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης

Μια πρωτότυπη δημιουργική σύνθεση δύο τεχνών, του κινηματογράφου και της μουσικής, επιχειρούν στην αποψινή χριστουγεννιάτικη συναυλία του Ίδρυματος Μιχάλης Κακογιάννης, που γίνεται για καλό σκοπό, οι σημαντικοί μουσικοί και σολίστες Ναταλία Γεράκη και Απόστολος Παληός.

Πρόκειται για την κινηματογραφική ταινία «Βουσσινόκηπος» του Μιχάλη Κακογιάννη, κύκνειο άσμα του μεγάλου σκηνοθέτη με σπουδαίους πρωταγωνιστές, που βασίζεται στο ομότιτλο θεατρικό έργο του Άντον Τσέχοφ. Μια ταινία στην οποία ο Κακογιάννης εμπιστεύτηκε τη μουσική επένδυση στον φημισμένο Ρώσο πιανίστα και μαέστρο Βλαντιμίρ Ασκενάζι, που ηχογράφησε –ειδικά για τον «Βουσσινόκηπο»– έργα Τσαϊκόφσκι στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών.

«Η συναυλία πραγματοποιείται σε μια χρονική στιγμή κατά την οποία συμπληρώνονται πέντε χρόνια από τον θάνατο του διεθνούς σκηνοθέτη. Η ταινία είναι γυρισμένη το 1999, στο τέλος του 20ού αιώνα και επαναπροβάλλεται σε μια χρονιά όπως η φετινή κατά την οποία τιμάται στην Ελλάδα το έτος Ρωσίας» επισημαίνει η φλαουτίστα Ναταλία Γεράκη, που είχε την ιδέα του «παντρέματος» αυτού του εμβληματικού υλικού σε μια κλασική χριστουγεννιάτικη συναυλία, τα έσοδα της οποίας θα υποστηρίξουν το πρόγραμμα των άνεργων και άστεγων της ενορίας του Ιερού Ναού του Εσταυρωμένου Ταύρου.

Για μια «εμπνευσμένη σύλληψη από μια καταξωμένη και αγαπητή συνεργάτη, όπως η Ναταλία, και μάλιστα για καλό σκοπό» κάνει λόγο ο πιανίστας Απόστολος Παληός, δηλώνοντας ιδιαίτερα χαρούμενος για τη συμμετοχή του «στην ξεχωριστή αυτή παράσταση, η οποία συνενώνει το οπτικό με το μουσικό, τη δύναμη της εικόνας με την αισθαντικότητα του ήχου, τους πάντα επίκαιρους κοινωνικούς προβληματισμούς με τη διαχρονικότητα των μουσικών αριστουργημάτων που θα ακουστούν και θα εγείρουν βαθιά συναισθήματα» όπως επισημαίνει.

Η αποψινή παράσταση εμπεριέχει τις πιο σημαντικές σκηνές της ταινίας, διάρκειας σαράντα λεπτών, κατά την προβολή των οποίων οι δύο δεξιότεχνες μουσικοί θα παίξουν τις μουσικές ζωντανά επί σκηνής, επιχειρώντας «ένα δραματουργικό πάντρεμα», όπως επισημαίνει η κ. Γεράκη. «Ο Μιχάλης Κακογιάννης είχε σπουδαία μουσική παιδεία. Στα νιάτα του –προτού στραφεί στην ηθοποιία και τη σκηνοθεσία–, υπήρξε τενόρος» σημειώνει η φλαουτίστα. Και προσθέτει πως στην αποψινή συναυλία συμπεριέλαβαν και άλλα έργα του ρομαντικού Ρώσου συνθέτη Τσαϊκόφσκι, αλλά και μεταγενέστερες συνθέσεις που συμβολίζουν τη νέα εποχή που ακολούθησε την κατάρρευση του παλιού κόσμου. «Ο Τσαϊκόφσκι συμβολίζει το μεταίχμιο ανάμεσα στις δύο εποχές του έργου, για το πέρασμα από την αριστοκρατία στον σοσιαλισμό επιλέγεται Προκόφιεφ και για την καινούργια εποχή ο Σοστακόβιτς» εξηγεί η μουσικός.

Το 1999 ήταν η πρώτη φορά παγκοσμίως που ο «Βυσσινόκηπος» «μεταφέρθηκε» στη μεγάλη οθόνη, όπου, βασιζόμενος σε δική του μετάφραση, ο Κακογιάννης συγκρότησε ένα δυνατό επιτελείο ηθοποιών αποτελούμενο από τους Σάρλοτ Ράμπλινγκ (Λιουμπόφ), Άλαν Μπέιτς (Γκάγεφ), Όουεν Τιλ (Λοπάχιν), Κάτριν Κάρτλιτζ (Βάρια) και απέδωσε μοναδικά το κλασικό έργο του Τσέχοφ. «Πρόκειται για την καλύτερη μεταφορά Τσέχοφ στην οθόνη» δήλωσε ο Άλεκ Γκίνες όταν διάβασε το σενάριο που του είχε προταθεί για να παίξει, κάτι που δεν κατέστη δυνατό λόγω της επιβαρυσμένης υγείας του.

Ο «Βυσσινόκηπος», τελευταίο έργο του Τσέχοφ που γράφτηκε το 1903, στις αρχές ενός αιώνα που θα άλλαζε την πολιτικοκοινωνική φυσιογνωμία όχι μόνο της Ρωσίας αλλά και ολόκληρης της Ευρώπης, υπήρξε προφητικό, καθώς προεικόνιζε την επερχόμενη ρωσική επανάσταση του 1905 και του 1917. Σε αυτό ο Τσέχοφ πραγματεύτηκε την αδυναμία των αριστοκρατών να δεχτούν ότι η Ρωσία μεταμορφώνεται και ότι νέα κοινωνικά στρώματα έρχονται στο προσκήνιο. Η καταστροφή του βυσσινόκηπου –του κτήματος της οικογένειας των αριστοκρατών– θα παραμένει το σύμβολο του παλαιού κόσμου που καταρρέει.